

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

תיק 1248086/4

ב"ה

בבית הדין הרבני האזורי באר שבע

לפני כבוד הדיינים:

הרב אהרן דרשביץ – אב"ד, הרב עובדיה חפץ יעקב, הרב אברהם צבי גאופטמן

(ע"י ב"כ עו"ד מארי שני עשהאל)

התובע

נגד

(ע"י ב"כ עו"ד דן מלכיאלי)

הנתבעת:

הנדון: גירושין

פסק דין

בפנינו תביעת הבעל לגירושין.

רקע עובדתי

הצדדים נישאו כדמו"י בשנת תשנ"ב (1992), ולהם שני ילדים בגירים ובת קטינה.

כבר ביולי 2019 הצדדים נפרדו. האשה הגישה תביעה לשלום בית בסוף שנת 2019, אך בדיון ביום ד' בשבט תש"פ (30.01.2020) הבעל סרב בתוקף לשקול שלו"ב. בהחלטה מאותו יום, ביה"ד הורה לסגור את תיק שלום בית.

ביום 21.10.2020 הגיש הבעל תביעת גירושין. לאחר מספר דיונים בהם שלל הבעל שלו"ב, בסוף שנת 2021 הצדדים חזרו לניסיון שלו"ב, ובפברואר 2022 בקש הבעל לסגור את תיק הגירושין. אולם, בספטמבר 2022 שוב נפרדו הצדדים, וביום 17.1.2023, הגיש הבעל תביעת גירושין נוספת.

התקיימו ארבעה דיונים לאחר הפירוד, בהם הבעל טען בנחישות לגירושין, ואף האשה וב"כ הביעו הסכמה ו/או רצון לכך, אלא שהאשה סרבה להתגרש טרם חתימת פסיקתא בבהמ"ש בענין הפנסיה של הבעל, פן חלילה ילך הבעל לעולמו טרם חתימת הפסיקתא, ותישאר ללא חלקה בזכויות הבעל. רק בדיון האחרון ביום י"ד בטבת תשפ"ד (26.12.2023) טענה האשה שעדיין רוצה בבעלה ולחזור לשלו"ב.

בדיונים אלו, טען הבעל גם לבגידת האשה עם נהג מונית מר, וציין שני מספרי טלפון:, לטענתו, שני מספרים אלו שייכים למר, ובהם האשה קיימה עמו שיחות מרובות. לדבריו אף שמע שיחה ארוטית. לדברי האשה, הקשר שלה עם מר היה רק לצרכי הסעות, ודרך תחנת המוניות.

בהחלטה לאחר הדיון, ביה"ד הורה לצדדים להגיש סיכומים בענין תביעת הגירושין של הבעל.

ביום 1.1.2024 (תיק צווים 5/) בקשה ב"כ הבעל צו לפלט שיחות של טלפון של האשה מתקופה ינואר 2022 עד לספטמבר 2023. הצו ניתן בהחלטה מיום ז' בשבט תשפ"ד (17.01.2024). מפלט השיחות אכן ניכר ריבוי שיחות עם מספרים אלו, לרבות שיחות ארוכות ובשעות לילה מאוחרות.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ביום 29.1.2024 הוגשו סיכומי הבעל, בהם התייחסות גם לפלט השיחות עם המספרים הנ"ל, כחיוזק לטענתו על בגידת האשה ואי רצונה בבעלה.

ביום 28.2.2024 הוגשו סיכומי האשה, בהן הגיב בענין פלט השיחות (וראה להלן בזה).

בהחלטה מיום י"ז באדר ב תשפ"ד (27/03/2024) דרש ביה"ד תצהיר מהאשה בענין פלט השיחות, שהוגש ביום 4.4.2024.

עיקר טענות הצדדים

טענות הבעל

- הצדדים גרים בנפרד מאז ספטמבר 2022
- האשה לא רוצה בבעלה.
- האשה מורדת, והצדדים לא קיימו יחסי אישות לכל הפחות מאז שגרים בנפרד.
- אין סיכוי לשלום בית.
- הבעל מאוס על האשה והיא מאוסה עליו והם מאוסים זה על זה.
- האשה הצהירה שלא רוצה יותר בבעלה ורוצה בגירושין, ועל כך העידה והודתה.
- יש לכל הפחות רגליים לדבר בדבר קשר אסור עם ועדותה הכוזבת של האשה בענין שהתקשרה אתו דרך חברות ה..... מוכיחה כי מדובר בבגידה, ולכל הפחות מדובר במעשה כיעור ובאישה שעוברת על הדת.

טענות האשה

- אין כל עילת גירושין.
- האשה מוכנה לחזור לשלום"ב באופן מידי. היא לא סילקה את הבעל מהבית ב-9/2022, אלא הוא בקש לעזוב, ואילו האשה קיוותה שיתרצה לשוב. אלא שהיא מוכנה לכבד את רצונו להתגרש, כפי שאמרה בדיון ביום 27.2.2023.
- הבעל הגיש את התביעה לביהמ"ש בתיק הרכושי במאי 2020, וביהמ"ש קבע שמועד הקרע הרכושי חל ביום 26.5.2020. אך אין קשר בין מועד הקרע הרכושי לבין סוגיית הגירושין. האשה הסכימה שהתובע ימחק את תביעתו הרכושית ולא יבוצע איזון משאבים, ובדיון ביום 26.12.2023 אמרה בפני ביה"ד שמוכנה לעצור את ההליכים בביהמ"ש בשביל שלום"ב.
- בדיון הנ"ל אף אמרה שמאמינה באמת בשלום"ב, אך אין מנוס מטיפול זוגי. היא יזמה טיפול זוגי והוא לא היה מעוניין.
- האשה לא תעמוד בדרכו של האיש להתגרש, אך לא יוכל לפגוע בזכויותיה. התובע מעכב בביהמ"ש חתימה על פסיקתא, עיכוב אשר עלול לפגוע אנושות בזכויות האשה במידה וחלילה ילך לעולמו טרם תיחתם הפסיקתא.
- האשה מכחישה קשר עם איש זר. לא הוכח בפני ביה"ד כל מעשה בגידה, אלא טענות בעלמא בלי תימוכין, ואף לא הזמין את הנטענים ליתן עדות, ואף נראה שמבוסס עפ"י שמועה.
- ההודעה שהוצגה ופלט השיחות אינם מלמדים מאומה, שכן אינם מזוהים עם מר, ואף אין מלמדים כלום מעבר לקיום שיחות.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

דיון והכרעה

עיקר טענת האשה היא בכך שאין כאן עילת גירושין, ושהיא מוכנה וחפצה לשלו"ב. אולם, מתוך דברי הצדדים בכל מהלך הדיונים, וכן מהחלטות ביה"ד שניתנו בעקבות הדיונים, ביה"ד מתרשם באופן ברור שגם האשה רוצה בגירושין, אלא שמבקשת לעגן את זכויותיה הכספיות טרם הגירושין. טענתה לשלו"ב נראית מן השפה ולחוץ, ועלתה רק בדיון האחרון.

נצטט כאן את דברי האשה בדיונים השונים:

א. בדיון מיום ו' באדר התשפ"ג (27.02.2023):

"הבעל: רוצה להתגרש. אין מנוס.

האשה: אין בעיה. מכבדת את רצונו, אבל לא כרגע עד שאקבל את כל הזכויות שאני אמורה לקבל ממנו. אחרי שאקבל, מידית אסכים. כעקרון אני מסכימה להתגרש [...]

ביה"ד: אם יש סיכוי לשלו"ב, תסתערו על זה, אם לא, למה להשאיר את שניכם עגונים? יש סיכוי לשלו"ב?

האשה: אין סיכוי לשלו"ב. לא כרגע ולא אח"כ. אני מוכנה לכבד את רצונו. ניסיתי בכל מאווי שלו"ב, אבל התפוצץ העניין. מוכנה להתגרש רק אחר קבלת הזכויות.

ב"כ הבעל: ב-2020 היינו פה, מרשי הסכים לשלו"ב, עשה ככל הניתן, גם ביקש להקפיא ההליכים בבימ"ש, אולם האשה הודיעה והצהירה לביהמ"ש שברצונה לסיים את המערכת הזוגית, וביקשה לבצע איזון משאבים, זה המשיך בכך שעשתה הכל כדי שיצא מהבית, אמרה לו שיש לה בן זוג,"

בהחלטה מיום הדיון:

א. "בפנינו תביעת גירושין של הבעל. האשה אף היא הביעה הסכמתה לגירושין, אך התנתה את קבלת הגט בסיום ההליכים הרכשיים בבימ"ש.

ב. ביה"ד מבהיר כי מאחר שמדברי הצדדים עולה כי אין מנוס מגירושין, מן הראוי שסידור הגט יבוצע בהקדם, ובפרט בשל העובדה שלא ניתן לדעת מתי יסתיימו ההליכים בבית המשפט."

ב. בראשית הדיון ביום י"א באייר תשפ"ג (02/05/2023):

"הצדדים: אנחנו רוצים להתגרש.

ב"כ האישה בלי חתימה על פסיקתה מרשתי לא תתגרש ומי שאמור לחתום זה הבעל."

בהחלטה מיום הדיון:

"במהלך הדיון שב הבעל והביע רצונו הנחרץ בגירושין. האשה אף היא הביעה רצונה בגירושין, אך שבה והתנתה את סידור הגט בחתימת הבעל על פסיקתא בענין חלוקת הזכויות הפנסיוניות."

ג. בפתח הדיון ביום כ"ח בתמוז תשפ"ג (17/07/2023):

"ביה"ד: מה רצונך?

הבעל: להתגרש.

ביה"ד: מה רצונך?

האשה: אני מכבדת את רצונו אבל בתנאי שאני אקבל את כל הזכויות הסוציאליות."

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ובדברי ב"כ האשה בהמשך:

"ב"כ האשה: הכסף הגדול שאמורה לקבל האשה זה החלק היחסי שלה בפנסיה של הבעל [...]"

אם היום הם מתגרשים ועוד שנה הוא הולך לעולמו חלילה היא נשארת בלי כלום. היא לא מוכנה לאבד את זכויותיה. יש מחלוקת גם לאחוזים בפסיקתא.

הפסיקתא תרשם לפי אחוזים שלהם ואנחנו נבוא להתגרש מיד."

ובהמשך הדיון:

"ב"כ האשה: בכתב ההגנה שהגשנו בתביעת הגירושין כתבנו שאין עילת גירושין ואם הוא רוצה לגרש אותה שישלם לה את כתובתה.

ביה"ד: היא רוצה של"ב?

ב"כ הבעל: בביהמ"ש היא הצהירה שהיא רוצה להתגרש.

ביה"ד: או שאנחנו דנים בתיק הגירושין או שמתגרשים. אנחנו לא מוכנים לעכב את ההליכים בביה"ד בגלל ביהמ"ש. ככל ואחרי פסיקת ביהמ"ש תחשוב שמגיע לה כתובה ניתן להגיש תביעה."

בבקשת ב"כ האשה יומיים לפני הדיון שנקבע ליום 26.12.2024, חזר וכתב:

2. "מובהר כי האישה מסכימה להתגרש כך שאין שום צורך לקבוע דיון הוכחות בעניין [...]"

5. באם הצדדים כבר יהיו גרושים וככל והבעל חס וחלילה ילך לעולמו בטרם תחתם הפסיקתא, האישה עלולה להפסיד את חלקה בפנסיית הבעל לכך האישה לא יכולה להסכים.

6. לאור האמור מבוקש לדחות את הדיון הקבוע לצדדים ליום....שכן כאמור אין הגיון לנהל הליך הוכחות כאשר ישנה הסכמה להתגרש.

7. הח"מ מתחייב להודיע לכב' בית הדין מייד לאחר שהפסיקתא תחתם והצדדים יזומנו מיידית לסידור גט."

בדיון ביום י"ד בטבת תשפ"ד (26.12.2023):

"ביה"ד: זה דיון עשירי ושני הצדדים רוצים להתגרש.

ב"כ האשה: היה בין לבין של"ב.

ב"כ הבעל: כבר שנה הם לא יחד ויש פירוק שיתוף בביהמ"ש.

ב"כ האשה: יש דיון הוכחות בביהמ"ש ב-....[...]. עכשיו ההליכים ממשיכים ונקבע דיון הוכחות סופיות.

ב"כ הבעל: אנחנו תבענו גירושין היא אמרה שהיא מוכנה לגור בתחנה מרכזית ולא לחזור אליו. בביה"ד יש רק תביעת גירושין זה לא קשור להליכים בביהמ"ש.

ב"כ האשה: אנחנו לא מחכים שביהמ"ש יסיים לפסוק. הבעל גמלאי של אם הבעל ילך לעולמו לאחר הגירושין היא לא תהיה זכאית לפנסיה שלו. יש פסיקתא שנתונה להחלטה בביהמ"ש [...] אנחנו גם חושבים שהם צריכים להתגרש."

אולם בהמשך הדיון, בחקירת ב"כ הבעל את האשה, הביעה רצון לשל"ב:

"ש. את לא רוצה בבעלך?

ת. אני רוצה בבעלי.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ש. את מוכנה לעצור את ההליכים בביהמ"ש בשביל של"ב?

ת. כן.

ש. האם ביקרת את בביה"ח כאשר הוא קיבל התקף לב

ת. לא

ביה"ד : את מאמינה באמת בשל"ב.

ת. אני מאמינה אבל כדי לשקם כדי יהיה אמן ושיהיה שיתוף אין מנוס מטיפול זוגי. אף פעם לא ניסינו. אני יזמתי טיפולי זוגיות והוא לא היה מעונין [...]

ש. בתצהיר שלך בביהמ"ש אמרת שאת מעוניינת לסיים את המערכת הזוגית עם בעלך

ת. אם כתוב אז כתוב."

הרי שלכל אורך הדרך, האשה הביעה הסכמה גמורה ו/או רצון להתגרש, ורק בדיון האחרון העלתה במפורש טענה שרוצה בבעלה ובשל"ב, ואף אז לא הכחישה את מה שכתבה בתצהיר לביהמ"ש שהיא מעוניינת לסיים את המערכת הזוגית.

אמנם, אין להתעלם מהעובדה שהאשה פתחה תיק של"ב בשנת 2019 ושהצדדים חזרו לשל"ב לתקופה מ-11/2021 עד ל-9/2022, אך עידן זה כבר מאחורינו, וכעת התביעות לגירושין ולפירוק שיתוף מתנהלות בערכאות השונות. טענת השל"ב שעלתה רק לאחרונה נראית כטענה טקטית בלבד, למנוע את הגירושין עד לאחר חתימת הפסיקתא בענין זכויות הבעל, וכטענתה העיקרית של האשה וב"כ לכל אורך הדרך.

כחלק מקביעה זו שטענת האשה לשל"ב אינה כנה, יש להתייחס גם לטענת הבגידה שהעלה הבעל. אמנם, יודגש מראש שאילו ביה"ד היה מתרשם שטענת האשה לשל"ב היא כנה, והבעל היה בא לחייב אותה להתגרש בטענת בגידה, לא הונחה תשתית ראיתית מספקת בפני ביה"ד לאסור את האשה לבעל, ואפילו לא הוכחות ל"דברי כיעור". מעבר לטענות הבעל, הוצגה רק הודעה שזהותה אינה ברורה, ופלט שיחות, כשהמספר השני הרלוונטי לא זוהה. ואף אם היינו מזהים גם את המספר הזה, אין בשיחות טלפון בלבד, גם שיחות מרובות ובשעות לא שגרתיות, כדי לאסור אשה לבעלה.

אולם, בהחלט יש בפלט השיחות, ובתגובות המתחמקות של האשה וב"כ לפלט השיחות, חיזוק לקביעה לעיל שטענת האשה לשל"ב אינה כנה. כבר בהחלטה מיום י"ז באדר ב תשפ"ד (27/03/2024) כתב ביה"ד :

תגובות אלו נראית גנובות ומתחמקות. על כיוצא בו כתב בתשובות הרא"ש (כלל קז סעיף ו), הובא בב"י (ח"מ סי' טו), בנחבע שמשיב תשובות גנובות לשאלת הדיין :

"וצריך הנתבע להשיב על כל מה שישאל הדיין. ואם אינו רוצה להשיב לדיין ומכסה ומעלים דבריו ומשיב תשובות גנובות כדי שלא יוכל הדיין לעמוד על אמיתת הדין, מה יעשה הדיין [...] ועל זה ועל כיוצא בזה נאמר - אין לו לדיין אלא מה שענינו ראות. וכיוון שנראה לדיין שאם היה זה משיב על שאלותיו היה הדבר מתברר, ומחמת שלא יתברר הוא כובש דבריו. יעשה הדיין כאלו השיב ונתברר שקרו ויחייבנו מאומד הדעת, אעפ"י שאינו יכול לברר שקרו בביאור ובפירוש, מאחר שהעדר הביאור בא מחמת רמאותו שאינו רוצה להשיב על חקירות ודרישות כדי שיתברר שקרו, אומדנא דמוכח הוא, רשאי דיין מומחה לדון באומדנא דמוכח כזה".

והביאו הסמ"ע להלכה (סימן טו ס"ק יג).

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ביה"ד הורה לאשה להגיש תצהיר בנושא, אך האשה המשיכה לתת תגובות מתחמקות. האשה לא ענתה עם מי ניהלה שיחות בטלפון כפי שהורה לה ביה"ד. תגובתה בתצהיר שהמספר אינו מקושר בטלפון לאיש קשר, ולכן אינה יודעת למי משויכים, אין ספק שהיא מתחמקת. אדם שמנהל עשרות ואף מאות שיחות עם מספר מסוים, בכל שעות היום והלילה, ואף מספר פעמים ביום – ודאי רושם אותו באנשי קשר, אלא אם כן בכוונה מראש מנסים להסתיר את זהות המספר, ואף אם אינו רושם – ודאי יודע למי שייך המספר.

ביה"ד אף ציין בפרט בהחלטה הנ"ל רצף מחשיד של שיחות בליל 13-14.9.2022, שהחל בשעה 22:51 וסיים בשיחה בשעה 2:25 לפנות בוקר, עם המספר השני עליו טען הבעל, אשר מזוהה לפי אפליקציית Truecaller עם מר נציין עוד שמדובר כיום יומיים לאחר הפירוד הסופי של הצדדים, שלדבריהם היה ב-12.9.2022.

התחמקות האשה מלענות למי שייך מספר הנ"ל, בטענה קלושה ביותר שאינו מקושר באנשי קשר שלה (שכאמור לעיל, אדרבה, היא עצמה טענה מחשידה), מחזקת את טענת הבעל על חשש בגידה וניהול קשר על רקע רומנטי עם מר ועכ"פ – והעיקר לענייננו – מחזקת את קביעתנו לעיל שטענת האשה לחזרה לשלוב לאחר הפירוד הסופי אינה כנה, והתנהגותה הבלתי מוסברת ואף תמוהה בפלט השיחות לאחר הפירוד לא מורה לכאורה על ציפייה והמתנה לחזרת בעלה כפי שיאה למי שמבקשת שלוב. וכדברי ב"כ הבעל בסיכומיה: "ברור כי לא מדובר בקשר של אלא מקשר עמוק ורומנטי בעוד שעם בעלה שעמו לטענתה רצתה שלום בית – היא לא שוחחה בתדירות כזאת ולא בשעות כאלה". אלא נראה שטענת שלוב כעת היא מן השפה ולחוץ, ונאמרה במטרה לדחות את הגירושין עד לאחר סיום ההליך הרכושי בביהמ"ש, כפי שאמרה מספר פעמים במפורש בפנינו, כמובא לעיל.

במצב כזה, כאשר ברור שפני שני הצדדים לגירושין, ויש הסכמה גמורה ואף רצון לכך, והאחד משהה את הגירושין בגלל טענות רכושיות בביהמ"ש, דינו כמי שמעגן את הצד השני. אף לא שייך פה לדון מכוח דברי המהרשד"ם הידועים, במי שמתנה את הגירושין בתנאי רכושי מוצדק שנקל לקיים, שכן העניין הרכושי נידון בביהמ"ש, והאשה מסרבת להעביר את התיק הרכושי לסמכות ביה"ד. ממילא, יש לראות את האשה כמי שמעגנת את בעלה לצורך יתרון רכושי בביהמ"ש.

וראה בפס"ד מביה"ד ירושלים (תיק 742930/17) בהסבר דברי רבינו ירוחם הידועים בשניהם מורדים זה על זה, שכתבו בנידון שלהם, בו רצה הבעל לעכב את הגירושין עד שתמחול האשה על כתובתה:

"יסוד כפיית הגירושין בדינו של רבינו ירוחם, הוא מפני ששניהם אינם רוצים זה בזה ומעגנים אחד את השני. וכמ"ש בפד"ר כרך יג עמ' 267 בפס"ד מביה"ד ת"א בראשות הרה"ג הרב אריה הורביץ זצ"ל הנזכר, שהטעם בכפיית הגירושין בדינו של רבינו ירוחם, מפני שאינו רשאי לעגנה, ועיי"ש שהוכיחו סברא זו. [...]

בהתאם לאמור, בנידון שבפנינו יתקיים בירור ביחס לתביעת הכתובה ואף נקבע לצדדים מועד לדיון. אך בנסיבות המתוארות אין לאפשר לבעל לעכב את הגירושין במגמה לאכוף על האשה ויתור על הכתובה, ויתור שאינה חייבת בו, וכי על כן תביעת האשה לגירושין מתקבלת."

אמנם, בנידון דידן האשה טוענת כעת שרוצה בשלוב ומצפה לחזרת הבעל אליה, כך שלכאורה היא אינה מעגנת אותו, אך כבר קבענו לעיל שטענה זו אינה כנה, וביה"ד מתרשם שאף האשה רוצה בגירושין, ולא רק "מכבדת את רצון בעלה".

יש נימוק נוסף על עיקר הדברים האמורים לעיל לחייב את גירושין הצדדים, משום שלבעל יש טענת מאיס עלי, והצדדים פרודים כבר יותר משנה וחצי. בדיון האחרון ביום י"ד בטבת תשפ"ד (26.12.2023) אמר הבעל:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

"אנחנו נשואים 27 שנים. אנחנו בתהליך מספר שנים מ- כ-4 שנים היא הביעה מאז ומתמיד את רצונה להתגרש. אני מרגיש שנעשה לי פה עינוי דין.

היא הביעה במספר הזדמנויות את רצונה להתגרש. היה של"ב והיא המשיכה את ההליך מאחורי הגב היא המשיכה קשרים מאחורי הגב. היא בוגדת בי עם אשר היא משוחחת איתו באופן מיני אירוטי. היא אמרה שהיא נסעה פעם לאזכרה של אבא שלה ביום שבת עם תיק היא נסעה איתו לכמה אירועים משפחתיים.

בשל"ב היא חתרה והמשיכה בהליך הרכושי.

אני חזרתי הבית ב- 11/21 לשל"ב אמרו לי גם שהיא יוצרת קשרים איתם. גם תפסתי את כאשר היא היתה איתו הוא היה נשוי.

היא מונעת ממני להיכנס הביתה יש לי שם ציוד חורף ודברים. היא מנעה ממני יחסי אישות היא ממציאה שאני אונס אותה. היא מנעה ממני חצי שנה בזמן שהייתי בבית 9 חודשים.

הייתי מכין אוכל כי היא לא היתה מכינה כי היא היתה מגיעה מאוחר מהעבודה היא מונעת ממני כיום להיכנס לדירה בבעלותנו. יכול להיות שהיה גבר בבית ואני לא יודע."

[וכבר טען הבעל במפורש בדיון ביום ד' בשבט תש"פ (30.01.2020): "אין מחזירים את המת מבית הקברות. היא מאוסה בעיניי". ואמנם חזרו הצדדים לאחר מכן לשלו"ב, אך כעת נראה שהמאוסות חזרה ונעורה.]

וכן טענה ב"כ הבעל בסיכומיה (סעיף 26):

"הבעל מאוס על האישה והיא מאוסה עליו והם מאוסים זה על זה."

לאור האמור, במקרה שלפנינו, שיש טענת מאיסה הדדיתופירוד ממושך, יש שצרפו יחד את השיטות שיש לחייב בכה"ג את הצדדים בגירושין, עכ"פ לענין חיוב האשה בגט, שאין בזה חשש גט מעושה, ע"י פס"ד מביה"ד אשקלון (בדעת הרוב) בתיק 1266632/6.

זאת ועוד, טענות הבעל על בגידת אשתו, אף אם לא הוכחו, מצטרפות כחלק מטענת מאיס עליו, בפרט כאשר אינן באות בחלל ריק, כאמור לעיל. וכבר הבהרנו את הבסיס ההלכתי לכך בפס"ד מההרכב ח"מ בתיק 113995/3 מיום י"ז בטבת תשע"ח (04.01.2018), ושוב בתיק 1002103/1 מיום כ"ו במרחשון תשע"ט (04.11.2018), (פורסמו באתרים).

ואמנם אין להסתמך רק על זה בלבד, כיון שהמאוסות וטענות הבגידה בנידו"ד אינן ברמה האמורה בפס"ד הנ"ל, אך הדבר מצטרף לעיקר הקביעה לעיל שפני שני הצדדים לגירושין, וטענת האשה לשלו"ב אינה כנה אלא כטקטיקה למנוע את הגירושין עד לאחר חתימת הפסיקתא.

לאור האמור, ביה"ד קובע שהאשה חייבת לקבל את גיטה, ויש להזמין את הצדדים לסידור גט בהתאם ליומן ביה"ד, בלי קשר להליך המשפטי המתנהל עדיין בביהמ"ש.

מסקנה

לאור כל האמור, ביה"ד קובע:

א. על הצדדים להתגרש באופן מידי והאשה חייבת לקבל את גיטה, ללא קשר להליכים המתנהלים בביהמ"ש.

ב. יש לקבוע מועד לסידור גט ליום כ"ו אייר תשפ"ד (3 ביוני), בשעה 10:15.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

פסה"ד מותר בפרסום לאחר השמטת פרטי הזיהוי של הצדדים.

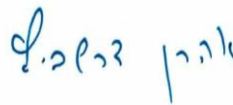
ניתן ביום כ"ב בניסן התשפ"ד (30/04/2024).

הרב אברהם צבי גאופטמן

הרב עובדיה חפץ יעקב

הרב אהרן דרשביץ – אב"ד

העתק מתאים למקור

הרב יצחק דהאן, המזכיר הראשי

נחתם דיגיטלית ע"י הרב אהרן דרשביץ בתאריך 30/04/2024 15:02